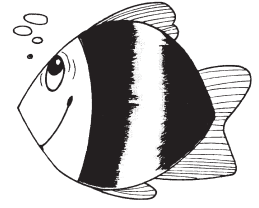

de colores

– az esztergom-budapesti cursillo hírlevele –

„Ti vagytok a föld sója... Ti vagytok a világ világossága...” (Mt 5, 13a; 14a)

2013. május 23. – 26. között volt Bécsben az európai cursillós titkárságok találkozója. Székely János püspök atya beszédét idézzük, amely a tanácskozást megnyitó szentmisén hangzott el:

Nagy szeretettel és örömmel köszöntöm a cursillo mozgalom tagjait, a paptestvéreket, az európai titkárság tagjait!

Azért jöttünk össze, hogy felszítsuk magunkban és egymásban a kegyelmet, amit a cursillo három napján átértünk, amikor Krisztus tekintete szíven talált minket, amikor találkoztunk önmagunkkal, Krisztussal és felebarátainkkal. De azért is vagyunk együtt, hogy a cursillo mozgalom karizmáját, amelyet a Szentlélek adni akart az Egyháznak és a világnak, hitelesen megőrizzük, szolgáljuk, annak tartalmát kibontsuk.

Don Bosco az oratórium létrehozásának első éveiben szinte teljesen egyedül szervezte és vezette a 200 fiatal közös életét, sokszor szinte csak az édesanyja volt a segítségére. A fiúk azonban sok bosszúságot is okoztak az idős édesanyjának, gyakran kitaposták a veteményeket, meglehetősen zajosak voltak. Az édesanya egy nap elhátározta, hogy hazaköltözik vissza a nyugodt falusi otthonába. Összecsomagolt, és már kész csomagokkal a kezében lépett be a fia szobájába elköszönni. Don Bosco egyből mindent megértett. Nem szólt egy szót sem, csak karon fogta az édesanyját, és elvezette a folyosó végén a hatalmas feszülethez. Ott megálltak, és percek alatt csendben nézték a Megfeszített Krisztus alakját. Az édesanya aztán megszólalt és azt mondta: „Őröla megfeledeztem.” Visszament a szobájába, kipakolt, és maradt ott segíteni, mint a 200 fiú pótédesanyja, nagymamája.

Hányszor mi is megfeledezünk Őröla, az első szeretetről, a cursilloban átért kegyelemről! Álljunk most oda gondolatban Krisztus keresztje elé, köszönjük meg a vele való találkozás megrendítő élményét, eseményét, és kérjük Tőle, hogy szítsa fel bennünk az első szeretet lángolását.

Kedves testvérek! Krisztus szavait hallottuk: „Ha a só ízt veszti, ugyan mivel sózhatnák meg?” (Mt 5,13) A cursillo karizmája olyan, mint a só, mint a világosság, ami ízt ad, fényt ad mindazok számára, akik nyitott szívvel fogadják be. A mi felelősségünk is, hogy ez a só ne váljon sótlanná, ízetlenné, erőtlenné. A mi felelősségünk is, hogy „jól használjuk az ajándékunkat, amelyet kaptunk” (1 Pt 4,10), ahogyan ezt a találkozónk mottója megfogalmazza.

Egy olasz karmelita atya, Andrea Panont meséli, hogy nemrégiben visszatért az egyik kedves fiatalkori kirándulóhelyéhez. Emlékezett arra, hogy kb. 2200 méter magasságban egy kristálytisza forrást fognak elérni. Legnagyobb meglepetésére 1800 méter magasságban egy kis tavat, parkolót és éttermet talált a forrás nevének kiírásával. Folytatva útjukat 2200 méteren aztán megtalálták a forrást. Meglepődve kérdezték az egyik helyi alkalmazottat, aki így felelt: „a lenti forrás igazából csak ál-forrás. Lejebb vittük a feliratokat, és egy csöben levittük a fenti forrás vizét. A lenti mesterséges tóhoz fel tudnak jönni az emberek autóval. Így kényelmesebb.”

Hányszor mi is valami hasonlót teszünk! Lejebb visszük a forrást, hogy kényelmesebb legyen, kocsival is elérhető. Hogy könnyen elérhetővé tegyünk valamit, meghamisítjuk a lényegét. Leszállított árut csinálunk a kereszténységből, vagy a cursillóból.

Kedves testvérek! Ezen a nyitó Szentmisén szeretnék megfogalmazni egy-két olyan alapelemet, alap értéket a cursillo karizmájából, amelyet fontos megőriznünk a maguk eredeti igényességében, amelyek nélkül a cursillo ízt veszti.

1. A cursillo a kereszténység lényegének megtapasztalása, átélése: őszinte, mély, erőteljes és örömteli találkozás önmagunkkal, Krisztussal és egymással. Ezt a találkozást élte át Ábrahám, akiről azt olvassuk, hogy elindult, anélkül, hogy tudta volna, hová kell mennie. Sokszor elgondolkodtam ezen, hogy hogyan lehetett képes erre Ábrahám. Úgy képelem, hogy Ábrahám végtelenül boldog volt, amikor átélte, hogy az örök Isten Őrá tekintett, a sok ezer és tízezer között a szeme rajta megakadt. Ábrahám ezért a hangért a világ végéig boldogan elment volna. Boldogan mindent kiejtett a kezéből. Ahogyan egy híres magyar költő (József Attila) fogalmazta: „Reám néztél, s én mindent elejtettem, meghallgattál, és elakadt szavam.” Ha valaki szeret és elfogad úgy, ahogyan vagyunk, a gyöngeségeinkkel együtt, az nem egészen természetes és magától értetődő, az egy megrendítő élmény. Ezt éli át Ábrahám. Mert így szeret

Folytatás a címlapról...

az Isten. Ahogyan a vőlegény örülni tud a menyasszonynak, úgy leli örömét bennünk a mi Istenünk (Iz 62,5).

A cursillo erre a megrendítő hármastalálkozásra szeretne elvezetni. Ám ahhoz, hogy ez lehetséges legyen, olyan emberek (munkatársak) kelljenek, akik ebben a hármastalálkozásban élnek, találkoztak önmagukkal, Istennel és a felebaráttal. Kell, hogy a kegyelemben, a „de colores” állapotban éljenek. És kell, hogy erről őszinte, mély személyes tanúságot tegyenek. Nem felolvasva a rollokat, hanem a szívükön, életükön átszűrve. Különböztetve a só ízét vesztől. Ehhez a találkozáshoz intenzitás, és idő is kell. Nem történik meg az másfél nap alatt, amit a cursillo három nap alatt tud ajándékozni. Ne hozzuk le a forrást a hegyről, ne engedjük, hogy a só elveszítse az ízét, erejét!

2. A cursillo egyik alap-tapasztalata a laikus és a pap szolgálatának egysége, amelyek egymást erősítik. Engem 14 éve az egyik akkori plébániám egy nagyon szimpatikus, nagyszívű férfi tagja hívott el hosszas unszólással cursillóra. A rollok elmondóit mind ismertem, az én plébániám tagjai voltak, szerettem és becsültem őket, de soha az életük olyan mélységeit nem sejtettem, amelyeket ott feltártak, amelyeket velünk megosztottak. Döbbenetes volt ezt átélni. Akkor megértettem, hogy a pap tanúságtételét, tanítását mennyire megerősíti, kiegészíti a laikus ember életpéldája, tanúságtétele. Ugyanakkor a laikusnak is szüksége van a pap odaadott életének tanúságtételére, és az egyház szilárd tanításának iránymutatására. A cursillo karizmájának egyik fontos alappillére a pap és a laikus szeretetközössége, harmonikus, közös tanúságtétele. A laikus, ahogy Eduardo Bonnín fogalmazta, egy veszélyes ember, a maga fantáziájával, kezdeményezésével bátran új utakat keres az evangélium hirdetésére. A paptól megkérdezi, hogy mi a cél, de nem a paptól várja a hogyan, az utak megtalálását. Vajon a mi cursillos titkárságainkban hogyan éljük ezt a közös küldetést: papok és laikus keresztények?

3. A cursillo nem pusztán a plébániai aktivitásra akar meghívni, hanem sokkal többre, az eltávolodottak meghívására (XII. Piusz pápa profétikus iránymutatása szerint). Könnyű az akváriumban, a templomban vagy a plébánián halászni. A cursillista kimegy a tengerre, hogy igazi nagy halakat befogjon. Vajon ott van-e bennünk ez a lendület és bátorság? Vagy belekényelmesedtünk az akváriumban való halászatba?

4. A cursillo egyik sajátossága volt a fantasztikus őszinteség, közvetlenség, vidámság. Eredetileg Eduardo Bonnín a katonaságnál élte át ezt, amikor a vasárnapi eltávozás után a katonák őszintén, kertelés nélkül mesélték egymásnak a kalandjaikat, kudarcaikat, örömeiket. A magyarországi cursillo úgy érzi, hogy a vegyes cursillok bevezetése valamit elveszít ennek az őszinteségnek a lehetőségéből, mélységéből. Természetesen könnyebb a vegyes cursillo felé elindulni, könnyebb 20 nőt és 5 férfit meghívni, mint 25 férfit elhozni a cursillóra. Azonban úgy érezzük, a cursillo ereje is egészen más, amikor 25 férfi jelölt van együtt (vagy pedig 25 nő van együtt). Van ennek egy nagyon mély antropológiai alapja. Úgy érezzük ez is egy olyan eleme az eredeti karizmának, amit őrizni szeretnénk.

5. A cursillo módszerének egyik alappillére a barátkozás: „Barátkozz, szerezz barátokat, vezesd barátodat Barátodhoz, Krisztushoz!” András apostol vitte oda Pétert Krisztushoz. Az első három évszázad keresztényei szívtől szívig, jó barátoknak, rokonnak, sokszor az életüket kockáztatva adták tovább az örömhírt. Vajon megvan-e bennünk a szeretet nyitottsága, a kapcsolatteremtés bátorsága, az erre odaadott idő? Vagy itt is ízét kezdi veszíteni a ránk bízott só?

Kedves testvérek! Hadd idézzek fel még egy-két örömteli ajándékot, amit a magyarországi cursillo átélt az utóbbi években. Magyarország lakosságának kb. 7-8%-a roma. Roma testvéreink közül egyre többen tapasztalták meg a cursillo ajándékát, csodáját. Megdöbbenő a számukra már pusztán az a tény is, hogy nem cigányok

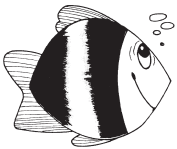
(gázdások) nagy szeretettel fogadják őket, viszik a csomagjukat, felszolgálnak nekik, tegeződnek velük, nevetnek velük, befogadják őket. A romákra nagyon jellemző az érzelmeikkel, hitre való nyitottsággal teli szív. Általában nagyon befogadóak a cursillo ajándéka irányában. Van olyan magyar falu (Szendrőlád), ahonnan több száz roma vett részt cursillón, és ennek hatására az egész falu légköre átalakult. Az emberek derűsebbek, segítőkészebbek, testvérként igyekeznek együtt élni.

A magyarországi cursillos titkárságok egyik fontos törekvése a fiatal munkatársak és rektorok bevonása. Bár néha az idősebbek számára ezt nehéz elfogadni, azt látjuk, hogy az új munkatársak új lendületet és szívet hoznak, azonkívül pedig a maguk (fiatalabb) baráti köréből tudnak meghívni jelölteket. Úgy gondoljuk, hogy nagyon bátran és időben kell erre az útra rálépni.

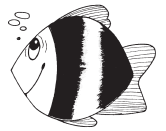
Egy férfi a cursillo három napja után megrendülve, sokkal érzékenyebben, szinte a föld felett lebegve ment be hétfőn a munkahelyére. Reggel találkozott az egyik idősebb munkatársával. Feltűnt neki, hogy a munkatársa arcáról szinte süt a kétségbeesés, az elkeseredés. Nem volt sok ideje, így néhány szavas beszélgetés után, egy hirtelen indíttatásra, megölelte a munkatársát. Az idősebb férfi először meglepődött, de aztán viszonzta az ölelést. Este a cursillót végzett fiatalember e-mailt kapott ettől a munkatársától. A levélben ez állt: „Köszönöm! Hetek óta azon gondolkodtam, hogy öngyilkos leszek. De ma reggel megtapasztaltam, hogy vannak még jó emberek, és talán még nekem is érdemes élnem.” A cursillo a szívünkben meggyújtott tűz. Ha hitelesen éljük, másokban is lángra lobban, alakítja a világot.

Testvérek! Használjuk jól az adományt, a karizmát, amit kaptunk. Ne hozzuk le a forrást a hegyről, ne hagyjuk, hogy a só elveszítse az ízét, erejét! Ezt szolgálja, erősítse a mostani találkozáson! Segítsen minket ebben a Szentlélek Úristen, és Szent Pál apostol közbejárása!

Dr. Székely János atya

Beszámoló az európai cursillós találkozóról

Ebben az évben az európai titkárság szerepét is ellátó osztrák nemzeti titkárság látta vendégül az európai cursillós titkárságok képviselőit Bécsben. Itthonról Székely János püspök atya, Herpy György atya, Kovács Ádám világi elnök és jómagam vetünk részt a találkozón.

Kíváncsisággal készültem a találkozóra. Egyetemi, kutatói munkámból kifolyólag is hozzászóltam a nemzetközi közeghez, otthon érzem magam benne, de keresztény közösségben még nem tapasztaltam. Engem is meglepett, hogy milyen lelkesítő, felemelő élmény. És nem elsősorban a mély és Lélekkel telt prédikációk, közös Szentmisék, a lelkesítő és elgondolkodtató beszédek, hanem – ahogy az egy cursillós eseményen „elvárt” – a személyes találkozások miatt. Találkozások szó szerint „vadi-degenekkel”, akikkel mégis pillanatok alatt barátok vagyunk, mert van egy közös barátunk: Krisztus, aki szintén ott van velünk.

Visszatérve azonban a kronologikus beszámolóhoz: a program csütörtökön este bőséges vacsora után szentmisével kezdődött, melyet Székely János atya vezetésével celebrált a jelenlévő két püspök és hat pap. János atya prédikációja, melynek középpontjában a Cursillo karizmáihoz való ragaszkodás állt, megadta a későbbi beszélgetések alapját. A szentmise után a jelenlévő 11 ország (Anglia, Ausztria, Csehország, Gibraltár, Horvátország, Írország, Magyarország, Németország, Olaszország, Portugália, Spanyolország) delegációinak kötetlen, jó hangulatú bemutatkozása következett.

Pénteken vágunk bele a lényegi programba. A szervezők által meghatározott téma a Cursilloban tapasztalható kegyelem és ajándékok voltak. Ennek keretében minket már hónapokkal korábban az emberi személyről szóló ún. impulzusbeszéd tartására kértek, amely mindjárt az első beszéd volt a programban péntek reggel. Ádámmal két részre osztva írtuk meg és mondtuk el a beszédet, amelyet igyekeztünk személyes példákkal is gazdagítani.

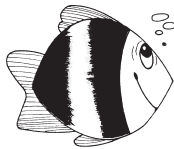
A beszédet követően nyelvek szerint (a találkozó „munkanyelvei” az angol, a német és a spanyol voltak) kiscsoportokra oszlottunk, hogy a beszéddel kapcsolatban feltett kérdésekről osszuk meg az élményeinket. Talán itt tapasztaltam a legerősebben, hogy a negyedik örök napot élő, gyakorlott kiscsoportozó cursillósok a nyelvi nehézségek ellenére is milyen őszinte légkörben tudnak tanúságot tenni egymásnak a hitükről, életükről. A második impulzusbeszédet egy portugál résztvevő mondta, és a közösségépítésről szóló nagy lelkesedéssel. Közös ünnepelt szentmise, majd ebéd után délután az afrikai Cursillókról hallottunk egy előadást. Afrikába európaiak (elsősorban gibraltáriak és írek) lelkes és komoly anyagi áldozatot is vállaló munkája eredményeképpen jutott el a Cursillo. Ezek az országok sok nehézséggel küzdenek, és az ottani Cursillo továbbra is európai bábáskodásra szorul, de a beszámoló alapján jelöltekben és lelkesedésben nem szenvednek hiányt. A délután hátralevő része a kötelező hivatalos résszel, a nemzeti titkárságok beszámolóival telt. Vacsora után a szervezők buszos és gyalogos bécsi városnézésre invitáltak minket, amely meglepetésképpen egy grinzingi borozóba torkollott, és a szombat esti cursillós agapékat idéző emelkedett hangulatban ért véget. A szombati nap délelőttjén újabb két impulzusbeszédet hallgattunk meg. Az elsőt egy német résztvevő tartotta *Profétának lenni* címmel. Szándéka szerint a Cursilloban szükséges megújulásról beszélt, de mi inkább úgy éreztük, hogy a német egyház súlyos válságába nyertünk betekintést. Az utolsó beszéd címe *Barátság Krisztussal és Krisztusban* volt, és gibraltári barátaink tartották, akik földrajzilag és lélekben is igen közel vannak Malorcához, valamint britebbek az angoloknál és katolikusabbak a spanyoloknál. A délután ismét hivatalos programmal telt: vitákat is kiváltó beszámolót hallgattunk meg az *Ideas Fundamentales*-szel kapcsolatos előkészítő munkákról, majd az európai titkárság pénzügyeiről. Ezután következett az idej találkozó legfontosabb feladata: a választás. Idén ugyanis nemcsak az európai titkárság feladatát betöltő osztrákok man-

dátuma jár le, de a jövő évtől a világtitkárság ellátásban is Európa a soros, így erre a feladatra is ki kellett választani egy európai nemzeti titkárságot. Az imával bevezetett választás a szoros eredmény ellenére is gyorsan és zökkenőmentesen bonyolódott le. A világtitkárság ellátására a portugálok nyerték el a megbízást a spanyolokkal szemben, az európai titkárságra pedig a spanyolok az olaszok előtt. A szombati szentmisét a Cursillo bécsi központjában, a szokásos ultreya résztvevőivel közösen ünnepeltük. Gyuri atya örömmel ismerte fel első cursillója zárójának helyszínét, sőt találkozott egy hölgygel, aki annak idején az első magyarországi cursillókban is közreműködött.

Vasárnap reggel cursillós módra korán reggel, éhgyomorrra bemutatott szentmisével búcsúztunk új barátainktól. A Szentháromság vasárnapján a horvát Cursillo lelkivezetője, Andrija atya mondott mély és elgondolkodtató szentbeszédet arról, hogy hogyan jelenik meg a Szentháromság Isten képére és hasonlatosságára teremtett emberben egyszerre a vágy az önállóságra és a közösség után, és hogyan oldódik ez a konfliktus harmóniává Istenben élve. (A szentbeszéd részletesen elolvasható itt: <http://bpcursillo.hu/index.php?cikk=242>). A misét követően hazaindultunk, bennem pedig kavartak az élmények, gondolatok, ötletek. Még el fog tartani egy darabig, amíg ezek leülepednek bennem, de az új barátságok gyümölcsei már jelentkeznek: a nemzetközi közösségi levelek emlékekkel és személyes kapcsolatokkal teltek meg, sőt meghívásomra egy kis horvát csapat eljött a homokkomáromi férfi cursillo zárójára. A legfontosabb tanulság pedig szintén megfogalmazódott már bennem: kívánom, hogy minél több cursillós testvérem merítkezessen meg egy ilyen találkozó nemzetközi közegében, hogy megtapasztalja a Krisztusban élő barátság nyelvi korlátokon és országhatárokon átívelő erejét!

De colores!

Szieberth Máté
nemzetközi felelős

Cursillon voltunk...

80. férfi cursillo

AZ ÚR ÚTJAI...

Helyszín: Leányfalu, 2013. április 11. – 14.
Lelki vezetőink voltak: Kövesdy Zsolt és Linczenbold József atyák. Munkatársak: István János, dr. Kőrössy Gábor, Megyeri Attila, Rébay Lajos. Jelölt: 12 fő.

A felkészülési idő eredményesen telt és főként aktívan. Kis csapatunkban egy új munkatárs beépülése, a maga örömeivel és bizonytalanságaival mindig új kihívást jelent.

A beszédek mellett igen nagy hangsúlyt helyeztünk az asztalmunka szükségességére, és az arra való felkészülésre. Sok imával hívtuk a Szentlélek segítségét, érezhettem erejét és láthattam működését közöttünk. A három napot megelőző gondjaim, nehézségnek látszó problémáim mintha csütörtök estére semmivé váltak volna. Kerestem, kutattam mi is az, amibe belekóthetnék. Nem találtam. Hálás szívvel köszöntem meg az esti imában az előttünk álló három nap várható kegyelmeit.

A három nap élményeiből számomra a legmeghatározóbb a Szentlélek működésének tapasztalata volt. Óráról órára nyomom követhetem. A sokadik cursillo után, talán most tudtam először csak arra figyelni, ami talán mindig is a lényeg.

Ne várjátok tőlem, hogy leírjam. Azt az érzés-halmot nem tudom megfogalmazni csak a szívemben érezni. De látni és észrevenni tizenkét ember arcán a bennük dúló érzelmi viharokat, a felgyülemlett kérdésekre kapott válaszok utáni megbékélést, és látni az egyre mélyülő elköteleződést. Ennek látását most megkaptam. Hogy eddig miért is nem? Azóta erre is megkaptam a választ. A záró ünnepség vége felé újra tudtam a Szentlélek előtt leborulva hála adni, hogy újabb lehetőséget adott Jézus hitéből a jelölteknek átadni valamit, ami a 4. örök nap felé irányítja Őket. Talán ezért is sikeredett egy kicsit dadogósa a Magnificat ima. De hiszem és érzem, hogy nem ez a lényeg, hogy mi hogyan sikerült, hanem az eredménye.

Mindannyian, akik erre a három napra eljöttek, vasárnap estére talán egy kicsit más emberek lettek, szívük, gondolataik egy más irányba vezetik őket. Dicsőség és há-

la az Úrnak, amiért ránk mosolygott ezen a három napon. Az atyák és a munkatársak, mint a Szentlélek lángocskái. Csak gyűjtogattak és gyűjtogattak. És ezt a tüzet érzem én most is a szívemben. Köszönöm nekik a vállalt szolgálatot, és az én növekedésemet is.

Juhász Károly rektor

Tallózás a résztvevők leveleiből:

„Azóta csak a köszönet és a hála szavai, gondolatai fogalmazódnak bennem szinte folyamatosan ezen a 4. örök napon... Annyi „ajándékot” kapok, és annyi csoda történik velem azóta (is), hogy nem győzöm nyilvántartani. Külön füzetben jegyzetelem is, mert egy idő után már biztos nem tudnám fejben tartani. Meg olyan jó esténként végig olvasni a füzetet, és „átélni újra” a csodákat! És ami még ennél is furcsább, hogy közelebbi és távolabbi ismerősök, barátok, rokonok veszik észre a bennem végbement/végbemenő változást, amit meg is kérdeznék, hogy mi történt veled? Pedig még el sem kezdtem neki erről mesélni. Én már hála Istennek a legnagyobb AJÁNDÉKOT megkaptam azóta, már csak az óvatos kicsomagolás van hátra... Alig várom, hogy a sok örömet megoszthassam veletek és halljam, hogy veletek mi történt azóta! Az első pillanattól kezdve egy „fantasztikus csoda” volt az egész cursillos hétvége. Vagy a véletlenek összjátékáról lenne szó? Én már biztosan tudom, hogy ez nem lehet véletlen... Már érkezéskor a fogadtatásom is emléket hagyott bennem, nem beszélve a búcsú, illetve inkább záró ünnepségről. Mert búcsúról csak egy rövid időre lehetett szó, hiszen a 4. nap csak hétfőn kezdődött. A tanúságtevő előadások egészen „hihetetlenek” voltak. És nagyon jó volt „földi halandók” szájából hallani ezeket, mert így könnyebb volt elképzelni, hogy ez, illetve ehhez hasonló csodák velem is megtörténhetnek. És a papok (Zsolt és József atya) is nagyon érthetően és jól magyarázták az Igét és az összefüggéseket. Könnyen érthetővé vált számomra, hogy itt egy út van, és csak ezen érdemes járni, mert ak-

kor minden rendben lesz velem és körülöttem. Ha röviden szeretném összefoglalni, akkor azt mondhatom, hogy itt mind testi, mind lelki, mind szellemi értelemben egy I. osztályú étteremhez méltó menüt ettünk végig, amit szépen fokozatosan tudok csak megemészteni, annak ellenére, hogy minden nagyon finom és különleges volt. Így utólag csak egy dolgot sajnálok: már az előző 79. cursillora szerettem volna menni, de akkor sajnos közbejött más. Sajnos akkor rosszul mérlegettem és döntöttem. Most viszont áldom az Urat, hogy ismét elhívtott, bekopogott, és én meghalottam, majd kinyitottam Neki az ajtót, amin csak belül van kilincs.

Köszönöm Nektek is, akik benne voltatok a 12-ben, és akik még „segítőként” segítettek az utunkat, utamat. Nem utolsó sorban Juhász Karcsinak, valamint Kövesdy Zsolt és Linczenbold József atyáknak is hála köszönet! Szívvel jövő mély szeretettel”

Kovács András, Szent László asztal

„De colores! Az Úr áldjon meg téged és segítse a továbbiakban a munkádat, amivel az Úr megbízott. Nálunk jól van minden, elsősorban a családomat terelgetem az Isten útjára szép finoman, lassan. A feleségem májusban megy cursillóra, Egerbe. Május-29-én lesz Isten előtt az esküvőnk! A tapasztalatom a cursilloról nagyon jó, köszönöm az Úrnak, hogy oda irányított engem, és egy életre boldoggá tette az életemet. Ha a családom megismeri Istent, utána az apostoli munkámmal szeretnék tevékenykedni. Ami a szívemben van: szeretném a romákat bevinni a magyarok közé a templomba, hogy ismerjék meg egymást, hogy testvérekként szeressék egymást, ne csak szóban legyünk egyek, hanem lélekben is. Egyek legyünk mind, mint egy nagy család! Az Isten áldjon, jó egészséget kívánok neked!

Tisztelettel: Gatyí”

Horváth János, Tokod-Altáró, Szt. Frenc asztal

Megjegyzés: Gatyí a 80. férfi cursillon volt elsődöző! (J. K.)

„Kedves Károly!

Csak köszönni tudom a papok és a világiak előadásait, a Te folyamatos, napi 16 órás (az éjszakai részéről nem tudok) készenlétet a 80. férfi cursillon, no meg a „háttérben” miértünk mondott imádságokat. Ez utóbbi tette többé a cursillót a jó előadások sorozatánál, és hatása ott helyben tapasztalhatóvá is vált. Cigány testvéreink voltak erre a legérzékenyebbek, meghatódottságukat mindnyájan láthattuk. Elgondolkoztató volt az is, hogy a záróünnepségünkre a korábbi cursillokon részt vevők közül olyan sokan ellátogattak a nem is olyan közeli Leányfalura. Számomra ezek az ima erejének olyan megnyilvánulásai, amelyek engem is arra ösztönöznek, hogy próbáljam ki. Nem csak én gondolkodtam így, hanem mind a négyen, akik plébániánkról ott voltunk. Már hazafelé elhatároztuk, hogy nem hagyjuk lassan kihunyni magunkban a cursillon felszított lángot. Rendszeresen találkozunk majd (eddig már kétszer megtörtént), és a kis sárga könyv és a Szentírás segítségével közösen imádkozunk, elmélkedünk, énekelünk egyházként, plébániánkért, családjainkért felajánlva a Jézussal együtt töltött időt.

A záróünnepségen meghívást kaptam Sárközi Sándor (Nanos) esküvőjére is, amely alkalomra Trapp Józseffel kettesben autóztunk Esztergomba, ahol sokad magunkkal a Székely János püspök atya által mondott szentmisén imádkozhattunk Nanosékért, újra hallottuk a zenekar által profi módon előadva a kis sárga könyvben szereplő énekeket. A szentmise után néhány tanulságtételre is sor került gyakori hivatkozással korábbi cursillokra, majd szót válthattunk Gatyival, Csomóval és Janival és megismerkedtünk a legcsinosabb hölgygel az esküvőn megjelentek között, Gatyi 4 éves unokájával.”

De Colores

Andrássy Balázs, Szt. Ferenc asztal

A MUNKATÁRS SZEMÉVEL:

Minden kezdet nehéz... A fenti régi magyar szólás jutott eszembe, amikor megkaptam rektorom felkérését egy élménybeszámolóra a 80. férfi cursilloról. És már nem először váltotta ki bennem ezt az érzést. Több hónappal ezelőtt érkezett egy SMS, mely szerint Karcsi szeretné, ha egy

áprilisi cursillon munkatársként részt vennék. Igazán megszedültem, nemcsak a láztól, mert éppen az ágyat nyomtam, hanem részint az emlékektől, amelyek azonnal megrohantak, részint a megtiszteltetéstől, hogy egykori rektorom most másként (is) gondol rám, számít a munkámra. Vélhettem volna eltévedt üzenetnek, talán nem is nekem szólt volna, hiszen annyi kiváló cursillistát ismerek én magam is, akik valószínűleg sokkal jobbak lennének nálam. De tovább töprengve az is eszembe jutott, amit korábban egy ultreyán hallottam: még egyszer csak úgy juthatsz el cursillora, akkor élheted át ezt a semmivel össze nem hasonlítható élményt, érzést, ha magad is munkatársként dolgozol rajta.

Aki hivatását átéléssel gyakorolja, kerülhet olyan helyzetbe, hogy tényleg lelkiismereti kérdést jelent számára a megfelelés, az alkalmasság kérdése. Ezt a vívódást törteszét Karcsi telefonja néhány nap múlva, aki, miután megosztottam vele gondolataimat, megnyugtató, hogy a Szentlélek mindent elrendez, csak adjam át magam. Mondtam erre, hogy velem ugyan túlóráznia kell, de annyira erős volt a csábítás a korábbi boldog napok emléke alapján, hogy igent mondtam.

Gyors egyeztetéssel megállapodtunk a felkészülés részleteiben, és így keddenként élvezhettük Kati és Karcsi minden apró részletre kiterjedő vendéglátását mind szellemi, mind a kulináris élvezetek terén. Munkatársaimat régóta ismertem, „nagy ágyúk” a cursillo mozgalomban, többüket még a saját három napomon ismertem meg személyesen. Ettől kezdve azt is tudtam, milyen magas lett a mérce, amit át kellene ugranom. Elhatároztam, jól kinyitom a szemem-fülem, megpróbálok ellesni mindent, amit idősebb mestereimtől lehet, hogy felzárkózzam a „4 K” jegyében.

A munka jól indult, csak úgy repültek az órák. Mozgalmunk elveihez híven teljes nyitottsággal került szóba minden, ami felkészülésünkhöz kellett, nem maradt el sem a dicséret, sem a bírálat. Ez utóbbi egyáltalán nem esett rosszul, mert tudtam, hogy csak makulátlan munkával érhetünk el majd olyan élményt a jelölteknél, ami méltó a cursillo hagyományokhoz. Ehhez megkaptam minden segítséget mind az elméleti vázlatokkal, mind a téma alapos feldolgozása során ötletekkel, a vélemények kifejtésekor egyes részletek finomításával,

újjrahangelésével. Készült is jó pár módosítás, amit a mai számítógépes programok alapján csak 1.1-től a 2.5 verzióig neveztem el. (Szerviz pack nélkül!) Mint a csoport „Benjámija” nekem két alkalommal jutott szó a téma átbeszélésére. Ennek bölcsessége utóbb bőven igazolódott, amikor több heti együtt munkálkodást követően a végső változat elhangzása után Karcsi azzal bátorított: „No, alakul ez!” Persze teljesen nem nyugtatott meg, a közelgő dátum miatt egyre nagyobbá vált bennem az izgalom, hogy vajon át tudom-e adni mindazt, ami – akkor még részben rendezetlenül – a fejemben kavargott. Karcsi elárulta a titkát, mi az, ami segít megoldani majd minden problémánkat: a cursillo megkezdése előtt közvetlen meglátogatja a kápolnát, felajánlja munkánkat az Úrnak és kéri a Szentlélek segítségét hozzá.

Ez úgy látszik, megtette hatását, mert szinte majdnem minden a terveink szerint alakult: rendben megérkeztek az atyák és a jelöltek is. Rövid technikai egyeztetés után megindult a munka, az ismerkedés egymás közt. Életkor, a civil élet és a hit gyakorlása terén is elég szélesnek mutatkozott a társaság, köztük három roma származású testvérrel, akik a sokak által ismertté vált esztergomi közösségtől érkeztek ide. Én mindenkinek az arcán az érdeklődést és lelkesedést véltem felfedezni, ami a további napok alatt általában beigazolódott. Az asztalok kialakítása során is ráhagyatkoztam a gyakorlottabbak rutinjára, megérzéseire, és nem csalódtam. Asztalunknál rendszeresen segített rektorunk, talán ennek eredményeként gyorsan összeállt a csoport mind gondolkodásban, mind cselekedetekben. A kezdetben még nehézkesen megfogalmazódó gondolatok egyre inkább konkrétumot öltöttek, és előadásuk is határozottabbá váltak, mert mindenki érezte és értette, hogy itt Krisztus az összetartó erő. Nagyon jó volt tapasztalni, hogyan nyílnak meg teljes őszinteséggel egymásnak a testvérek, mondják el szabadon véleményüket és gondoljaikat, történeteiket és reményeiket is egyaránt. Nagy hatású volt a palánka levelek olvasása is, ami valóban nagyszerű érzést okozott nekem is, amikor saját cursillo közösségem kedves, megható sorait futottam át. Mondanom sem kell, többször igen jól megmutatkoztak a lélekbe vágó gondolatok a piros arcokon, szemeken. Megnőtt a nát- ➤

hával, orrfújással járó esetek száma is. A közös munkába minden jelölt egyformán beleadta magát, hozzátevé a másik ötletéhez a sajátját. Az is a kiscsoport összekovácsolódását jelezte, hogy előadások után a szünetekben vagy az asztalnál maradtunk, vagy a folyosón folytattuk a beszélgetéseket, a munkát. Az együtt imádkozás pedig úgy folyt, mintha már régi ismerősök lennénk. Nagyon pozitív visszajelzést hallottam az atyákkal való személyes beszélgetésekről is, ahol mindenki az egyéni problémái megoldására kapott inspirációt vagy konkrét segítséget. A napok szinte észrevétlenül futottak, a

lelkeseledéstől nemigen látszódtott fáradtság az arcokon. Olyan jó volna itt maradni a hegyen, sátrat építeni... És mindezt megkoronázta a záróünnepély, ahol véleményem szerint már mindenkin meglátászódott az, hogy mennyi minden történt ez alatt a 3 nap alatt, de az is, hogy most kezdődik a negyedik, örök nap, melyre az útravalót, a muníciót sikerült átadnunk. Szinte minden nap előjön bennem valami emlék a 80. férfi cursilloról akár a fényképet, akár a leveleket nézegetem, vagy beszélek a történetekről. És valóban visszatértek azok a korábbi élmények, sőt így meg is sokasodtak, amint azt nekem a régóta

itt tevékenykedők ígérték. Bár most is le kellett jönni a hegyről, de azzal a hittel, jó érzéssel, tudattal, hogy mindig számíthatunk Krisztusra, illetve az Őt követő, apostolkodó testvérek csoportját gyarapíthatuk munkánkkal. Túl azon a sok elméleti és gyakorlati ismereten, amit a munkatársaimtól szereztem, és amiért nem győzők nekik elégszer köszönetet mondani, a lelki-érzelmi „tankomat” a jelöltektől kapott ajándékokkal is bőségesen tölthettem a 3 nap alatt, ami minden ráfordított időt és fáradságot megért!

De Colores!

Kőrössi Gábor a Szt. Gellért asztaltól

Soron kívüli cursillo Egerben

ILYEN MÉG NEM VOLT...

Minden cursillo hétvége azonos napirenddel, azonos papi és világi beszédekkel zajlik, hiszen ezért cursillo, mert a hatvan éve működő módszert töretlenül és hitelesen csak akkor tudjuk továbbadni, ha ragaszkodunk az eredetihez, és pontosan követjük mindazt, amit az alapítók megfogalmaztak. Egerben, a június 6-9. közötti cursillon is minden így történt. Miért volt mégis különösen gazdag lelki élményt jelentő ez a hétvége számunkra?

1. Mert cursillos papunk, Horváth Zoltán atya ezüstmiséjére készülve saját lelkigyakorlatának kérte ezt a cursillót.
2. mert a helyszín megválasztásával lehetővé tette, hogy egymástól teljesen szeparáltan, párhuzamosan legyen a férfi és a női cursillo. Ez azt jelentette, hogy hét házaspár már hazafelé azonos hullámhosszon, közös örömként beszélhetett meg a három nap minden élményét.

Már túl vagyunk az első kiscsoportos találkozáson, ahol négy frissen végzett testvérünk tanúságtétele felfrissítette bennünk az első szeretet-tapasztalás lelkes örömet. Egészen biztos, hogy azóta már minden frissen végzett cursillista hasonló örömet és lelkesedést vitt az otthoni kiscsoportjába, hiszen a vasárnapi záróünnepély előtt mindenki megkapta a régiójában levő kis-

csoportok elérhetőségét, és a Táltos utcai rendszeres ultreyák időpontját.

Minden cursillo hatalmas lelki élmény és feltöltődés számomra, amelyért ennyi év után sem tudok eléggé hálát adni. Köszönöm, hogy szolgálhattam és sok kedves, könnyes-mosolygós barátot kaptam ezen a gyönyörűsége hétvégén.

Maróti Lászlóné, Gabi

NÉHÁNY ÉLMÉNY A SOK KÖZÜL:

„A cursilloról először egy nagyon kedves, régi barátomtól hallottam még januárban. Ő mesélte, hogy mennyire sokat jelent az életében, hogy ehhez a közösséghez tartozik. Mivel ez férjemnek és nekem már régi vágyunk volt, tartozni egy keresztény közösséghez, nem csak vasárnaponként a miséket látogatni, így csatlakoztunk a helyi cursillós kiscsoporthoz, ahol hihetetlen szeretettel fogadtak minket! Nagyon vártuk az újabb és újabb hétfői találkozókat, majd hamarosan Maróti Gabi szólt, hogy lesz cursillós hétvége Egerben, ráadásul egyszerre, egy helyen lesz megtartva a női és a férfi csoport is. Nagyon örültem, férjem kicsit kevésbé, mert, hogy az ő szavaival éljek, számára még kellett volna egy kis idő, hogy felkészüljön a hétvégére, de végül a

kedvemért eljött, amiért nagyon hálás vagyok neki! Ez alatt a pár nap alatt nagyon sok mindent kaptunk. Gondolatokat, célozott mondatokat, utat, tanítást. Az egyik élményem a szilenciumhoz kapcsolódik. Szobatársammal – akivel remekül megértettük egymást – nagyon komolyan vettük a kérést, hogy reggelig ne beszéljünk, csak figyeljünk, halljuk meg a csend üzenetét. Lefekvéshez készülődtünk, amikor a sötétítő függöny az ágyam felett sehogy sem akart mozdulni, hiába próbálkoztam. Bosszankodtam, hogy hogyan fogok így aludni, de végül beletörődtem, behunytam a szemem és elaludtam. Másnap este – amikor már nem volt szilencium – minden további nélkül be tudtam húzni a függönyt, és ekkor arra gondoltam, hogy szerintem a Jóisten azt mutatta meg nekem, hogy hiába is küzdenék a fény ellen, az utam ellen, ő akkor is ott fog állni mellettem, és nem enged, hogy a sötétség eluralkodjon a lelkeimen. Csodás asztaltársasághoz kerültem, ráadásul a Szent Ritáról elnevezetthez, ami egyébként a bérmanevem is. Nagyon közel kerültünk egymáshoz, mély dolgokat, élményeket, tapasztalatokat osztottunk meg magunk között. Az egyik kedves asztaltársam kisbabája éppen ott rúgott először édesanyja pocakjában! Amikor a leveleket teljesen váratlanul megkaptuk a cursillós testvérektől, az nagyon megható pillanat

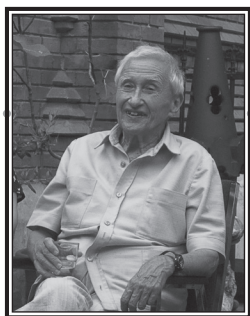
volt. Eleredtek a könnyeim. Sokat jelentett nekem és ezért is nagyon hálás vagyok, köszönöm! Mindezek mellett természetesen nagyon megérintették a lelkem a tanúságtételek, Boxi Atya és Zoli Atya előadásai, a közös misék, a beszélgetések, a hosszú idő utáni gyónásom és a záró ünnepség. Megtapasztalhattam férjemmel együtt a közösség szeretetét, összetartozásának erejét. Nagyon köszönjük!” (Gaálné Dian Adrienn)

„Egyszer volt, hol nem volt...”, de ez nem is mese, hanem valóság volt. Úgy kezdődött, hogy fogalmazzuk meg, mit is várunk, mire számítunk ebben a három napban. Már ez is komoly feladat, ezt meghatározni. Aztán jött a szilencium első este. Érdekes helyzet volt, de becsülettel teljesítettük. Így volt alkalom egy kicsit elgondolkodni, és így volt jó. Csak azt nem tudtam elképzelni, hogy fogok én 3 napig egyfolytában imádkozni. De hamarosan kiderült, hogy nem erről van szó, nagyon jó előadásokat hallgathattunk, alig győztünk jegyzetelni, minden elhangzott gondolat olyan fontos volt. A tanúságtételeket hallgatva pedig arra jöttem rá, hogy egy-egy szituáció az én életemben is megesett hasonlóképpen. Az asztalközösség munkája

hozzsegített bennünket, hogy szólaljunk meg, nyíljunk meg, és ez előbb-utóbb sikerült is. Pedig nem könnyű, hiszen közben rengeteget sírtunk. A legnagyobb élmény, amit rögzítettem, amivel hazajöttem, és a legnagyobb támaszt jelenti az életemben, hogy Isten engem is szeret, bár igencsak bukdácsolok az élet sűrűjében. Tudom, ezt nem szabad elfelejtenem soha, és ezzel az örök 4. nap is megvalósulhat. A három nap alatt határozottan észleltem magamon a lelki fejlődést, a közös éneklések, misék, Szentségimádás megtette hatását. Nem is volt kedvem abbahagyni, kiszakadni, visszazökkenni a hétköznapi életbe. Egy gondolat – mint jövőbeli program – nagyon megragadt az emlékezetemben: „Élj úgy, hogy rákérdezzenek!” Ezt jó lenne megvalósítani, törekedni fogok rá. Hála adok a Jóistennek, hogy ide vezérelt engem és mindenkinek, aki ebben segítségemre volt.”

„A záróünnepségen annyit mondtam köszönöm azt a csodát, amit ebben a 3 napban átéltem. De hogy is kezdődött? Nálam már évek óta „nincs haverfelvétel”, de van néhány barátom, akiket nagyon szeretek, és ha a barátom, akkor én azt komolyan

veszem és törődök is velük. Már nem sok embert engedek közel magamhoz (pedig mindig van jelentkező), mert nem tudok velük törődni, annyit, mint amennyit elvárok magamtól, mint barát. Mit fogok én csinálni ennyi idegen ember között? – ez többször átfutott rajtam, de amikor beültem abba az autóba, amiben Eger felé utaztam, onnan már nem volt menekvés, csak sodortak az események, minden perc ki volt számolva, és be volt osztva. Már az autóban rólam (a munkámról) szólt a beszélgetés, amihez nem vagyok hozzászokva. Ebben a 3 napban úgy érzem be kellett pótolni azt, ami 38 éven keresztül hiányzott az életemből. Még sosem voltam ilyen közel Istenhez. A 4. nap azóta is tart és ezekből a napokból táplálkozom, és meritek erőt. Töménytelen szeretet vett körül, de ez nem fojtott meg, mint azt már az életben tapasztaltam. Kinyílhattam, önmagam lehettem, és rám voltak kíváncsiak a társak, figyeltek és ez kölcsönösen működött. Sokat sírtam ott Egerben, de az is én voltam, elmondhattam a gondolataimat, érzéseimet, de azóta jobb kedvű és vidámabb lettem. Sokat tanultam (például, hogy Isten úgy szeret minket, ahogy vagyunk), megvilágosodtak dolgok, részemmé vált valami és Valaki. Jézuska legyen veletek mindig, mindenhol”

P. Beöthy Tamás jezsuita atya, aki 1991-2007 között volt egyházmegyénk Cursillo Mozgalmának lelki vezetője, idén ünnepelte pappá szentelésének 50. évfordulóját. Szeretettel köszöntjük őt ez alkalommal:

Kedves Tamás Atya!

Aranymisédet ünnepelték Veled mindazok, akik szeretnek, ismernek, és barátainak mondhatják magukat. Mindnyájan, akik ebben a barátságban gazdagodhat-

Jubiláló papjaink köszöntése

tak, mert közelebb segítetted őket nem csak Istenhez, hanem önmagukhoz, családtagjaikhoz és embertársaikhoz is. Bízom abban, elfogadod, hogy közénk soroljam magamat is.

A cursilloval együtt lettél különleges ajándéka életemnek. Visszagondolva a bő 25 év közös szolgálatára, új felismerések, lelki gazdagodást jelentő útmutatások, izgalmas és derűs utazások élményei kérnek helyet maguknak az emlékek között. Nehéz kiválasztanom azokat, amik a legnagyobb hatást tették rám. Maradandó élményként a Szentírásához kötődőkből említenék kettőt. Tőled hallottam Izajás 62-ből azokat a sorokat, amelyek felébresztették bennem a vágyat, hogy mélyebben megismerjem az

Ószövetséget. Örömmel éltem és élem át, hogy ékes korona vagyok az Úr kezében; hogy kedve telik bennem; úgy örül nekem, mint vőlegény a menyasszonyának. Izajás és Jeremiás meghívásáról szóló rész pedig mindig bátorítást ad, hogy ma is vállaljam a Tőle jövő feladatokat. Kapaszkodót jelent számomra, hogy „... az Úrban való örvendezés a mi erősségünk.” (Neh 8) Neked köszönhetem Tamás atya, hogy ma már nem egy törvényt alkotó, távoli Istent jelent számomra az Ószövetség Istene; ellenkezőleg! A karjaiban hordozó „dajkát”, aki „emberi kötelekkel, a szeretet kötelekeivel” vonz magához.

A cursillo szombat reggeli elmélkedéséhez kötődik egy másik nagy Szentírás-él- ➤

ményem, ami már az Újszövetséget hozta egyre közelebb hozzám. Krisztus alakjáról, személyiségéről beszélsz benne, megélt, megtapasztalt élményeiden keresztül mutatva be Jézus emberi tulajdonságait, érzéseit. Minden közös cursillonkon külön örömmel vártam ezt a szombat reggeli elmélkedést. Alkalomról alkalomra élőbb, emberközelibb lett számomra Krisztus. A munkatársképzők szentírásai imáiról már nem is szólok. Közben mindig mások megtapasztalt élményeire vágytam, de idővel elfogadtattad velem, hogy nem az én „tempózásomon” múlik, milyen megtapasztalásaim vannak egy imában. Mindez Isten ajándéka, nem érdemeim jutalma, mint ahogyan hiányuk nem büntetés.

A belső gazdagodás mellett sok derű is kísért melletted cursillos szolgálatomat. Emlékszem egy erdélyi utunkra a „hőskorból”. Még a régi, öreg Zsigulival utaztunk négyesben. Utazási sebességünket Kanada szuper útjaihoz és a nyugati autómárkákhoz szokott vezetési stílusod határozta meg. Öröm volt a száguldás, bár be kell vallanom, hogy indulás előtt – mint mindig – szorongtam kicsit, ami elindulásakor – szerencsére – elszállt, mint a füst. Arad felé igyekeztünk. Nem sokkal a határ után furcsa hangra lettem figyelmes. Úgy gondoltad, egy repülő megy felettünk. Ez a repülő azonban sehogyan sem akart elhagyni minket. Amikor megálltunk, nehéz szívvel vettük tudomásul, hogy az egyik hátsó kerék defektet kapott. Volt a dologban valami mulatságos. Álltunk az országúton: egy idősebb jezsuita, három, régen volt húsz éves nő, egy lyukas kerekű autó – s mindez, a magyarokat nem éppen kedvelő országban. Hiába integettünk segítséget kérően, a magyar rendszám nem hatotta meg a mellettünk elszáguldó autósokat. Előkerültek a szerszámok, a pótkerék, és nekiláttunk a reménytelennek. Éva – közülünk a legnehezebb – szinte ugrált a csavarkulcsra, de az meg sem mozdult. Én fáradhatatlanul integettem, hogy megállásra kényszerítsek valakit, aki hajlandó segíteni nekünk. Közben neveltünk, viccelődöttünk, s eszünkbe sem jutott, ha ez így megy, talán az este is még az út mellett talál minket. Végül egy kint élő magyar házaspár állt meg, és némi rábeszélés után a férj nagy gyakorlattal kicserélte pórukat járt kerekünket.

A Tőled kapott sok lelki, szellemi ajándék között egy derűs emlék ez is, amit saját

virágszálamnak szánok a közösen kötött csokorba. Hálát adok Érted, Tamás atya és Isten bőséges áldását kérem Rád!

Arató Márta

Együtt szolgáltunk az Úrnak...

Most, amikor a Tamás atya pappá szentelésének 50. jubileumát ünnepeljük, hála és öröm tölti el szívünket azokért az évekkért, amikor együtt szolgálhattunk az Úrnak a cursillokon és a COR hétvégeken. Először is megköszönjük a Teremtőnek, hogy megajándékozott minket Tamás atyával, akitől oly sokat kaptunk, és a mai napig visszhangoznak bennünk az ő gondolatai. Köszönjük elfogadó szeretetét és tanácsait, ami a munkatársi és a rektori szolgálatunkhoz nagy segítséget jelentett. Felejthetetlen számunkra az *Ismerd meg magad*, és a *Szentségek*-ről tartott elmélkedései, de a *Misemagyarázatok*-ban hallottak is nagyon fontos útravalót adtak.

Az egyik legfontosabb, amit Tamás atyán keresztül az Úrtól, mint üzenetet kaptunk, hogy Isten feltétel nélkül szeret, elfogad és megbocsát. A *Misemagyarázatok*-ban az a gondolat érintett meg a legjobban, hogy a szentáldozásban, amikor Jézussal egyesülünk, a szentmiséről hazatérve, nekünk is nyitott szívvel kell fordulni a másik ember felé, minden előítéletet félretéve, önzetlenül elfogadva szeretni őket.

Örömmel tapasztaltuk az elmúlt években, hogy az atyák is gyakran idéznek Tamás atya gondolataiból, így akik már nem ismerhették őt közvetve, azok is gazdagodhatnak Tamás atya tanításából.

A COR hétvégeken megtapasztalhattuk a fiatalok iránti szeretetét, vidámságát, és fáradhatatlanságát, és azt, mennyire fontos számára, hogy a családokban a szülők és a gyerekek közötti kapcsolat minél bensőségesebb legyen. Az első magyarországi COR hétvége, melynek helyszíne balinkai és bodajki plébánia volt, tanúságos őszinte gondolatok fogalmazódtak meg bennünk és a résztvevő fiatalokban. A résztvevő tíz fiú és tíz leány, aktív részeseként megtapasztalta a családnak erőt, és boldogságot adó erejét, melyet akkor és ott a Szentlélek forrósított és égetett szívűnkbe.

Mindig meghat, amikor személyesen ta-

lálkozunk Tamás atyával, a figyelmessége, ahogy gyermekeink sorsa iránt érdeklődik, és ahogy velünk érez örömmel és gondjainkban.

Imádkozunk érte folyamatosan, Isten bőséges áldását és sok testi és lelki erőt, és örömet kérve számára!

De colores!

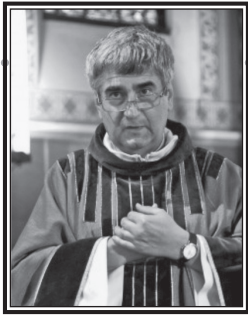
Telek Mihály és Margit

Levélke Tamás atyának!

Megragadom az alkalmat, hogy levelet írjak Neked, Tamás atya. Egy kevésbé kitölti a hiányérzetet, amit azért érzek, hogy nem lehetek ott veled az ünneplők között. Bizonyára sokan vagytok most együtt, földiek és Égiek egyaránt. Erdélyből lélekben összekapaszkodunk a hazaiakkal és érted, veled küldjük fohászainkat a Jóságos Istenhez, akinek irgalmas és végtelenül szerető Természetéről olyan lelkesedéssel tanítasz minket. Köszönlek téged, mert általad szólt hozzánk az Isten, amikor azt mondtad, hogy értékesek vagyunk, hiszen Ő nem teremt selejtet, és hogy sebzettségeinkkel nem vagyunk magunkra hagyatva. Hogy a felelősség az mindig a mienk, amivel a másikunk felé kell fordulnunk, és szeretetünkkel gyógyítanunk őt. Hogy nekünk kell megtenni az első lépést, és hogy időt pazarol az, aki a másikat meg akarja változtatni. Hogy nem az a baj, hogy bűnösök vagyunk, hiszen csak Isten tökéletes, hanem az, hogy nem hiszünk az Ő megbocsájto szeretetében. Köszönöm, hogy megsejtetted a szentmise végtelen értékét, Krisztus rajongó szeretetét irántunk, és hogy úgy fogadsz el és szeretsz minket, ahogyan azt Jézus tanítja. Köszönöm a Házás Hétvége csodájának közvetítését, a Cursillot és az örök negyedik nap valóságát, a gyógyító lelki gyakorlatokat, és hogy fáradtságot nem ismerve szolgálod mindig Istent közöttünk. Köszönöm az erőt, a hitet, a lelki fiatalságot és lendületet, a szeretetet, amivel megajándékozott téged az Isten a mindannyiunk fejlődésére és gyógyulására. Ahogy mindig mondom: a szeretet szeretetet szül. Szeretetedért szeretetünkkel gondolunk rád és imádkozunk érted.

Orbán Marika

és a veled ünneplő erdélyiek

Horváth Zoltán atyát, az Egek Királynéja Főplébánia plébánosát 25 esztendeje szentelték pappá. Szentmisével ünnepelték a paptársak, a hívek és a cursillosok:

Talán nem véletlen, hogy május végén a következő telefont kaptam: „Gabikás, most lesz Zoltán atya ezüstmiséje, veled dolgozott a cursilloban legtöbbször, ismered jól, írj Róla nekünk pár sort.” Örömmel, – válaszoltam, de majd csak az egri cursillo után. Azóta már megvolt az ezüstmise is, ahol sok százan együtt imádkoztunk a jubilánssal. A bátorságom azonban alaposan inamba szállt, hogy mit is írhatnék én azután, amit elmondott az ezüstmise szóno-ka Kránitz Mihály professzor úr, akivel seminarista koruk óta jó barátságban vannak, paptestvére és jó ismerője Zoltán atyának. Legszívesebben bemásolnám ide az Ő beszédét, azzal a megjegyzéssel, hogy egyet-értek minden szavával, és én is köszönöm, ahogyan megmutatta Zoltán atya papságának 25 évét.

Zoltán atya 1989. augusztus elsején érkezett a Herminamezői Szentlélek Plébániára, egy évvel előtte szentelték. Ahogyan ez mindenütt lenni szokott, érdeklődés, kíváncsiság, s nagyon hamar a legkülönbözőbb vélemények keringtek a hívek között. Az életem első nagyon nehéz, emberpróbáló időszak volt az akkoriban. A szentmiseken mondott imái, a beszédei hónapok alatt mind azt erősítették bennem, hogy csak ezzel a lelkesedéssel, odaadással érdemes és szabad az Úr Jézushoz tartozni, Vele és Érte dolgozni, élni. Fél év alatt a ministránsoktól a nyugdíjasokig minden korosztályt megszólított, csoportokat alakított, kirándulásokat szervezett, így az emberek nemcsak vele, hanem egymással is egyre jobb kapcsolatba kerültek.

Zoltán atya 1991 elején elvégezte a cursillót, s még abban az évben idős plébánosunkkal együtt legalább 8 férfi az egyházközségből, – közöttük volt a férjem is. Első

cursillos papi szolgálata augusztus végén volt Kőszegen, Gaál Jenő atya mellett második papként. És hogy ne menjen hiába a Trabant olyan hosszú útra, egy hitoktóval együtt engem is elvitt. Ez volt a start, mint amikor egy rakéta beindul hatalmas erőbevetéssel, majd rááll a pályára, és halad a kítűzött cél felé.

S hogy az azóta eltelt 22 év hány közös örömteli feladat elvégzését jelentette, nem tudom számszerűen. Mindent leírni nem lehet, a sok mindenből egyet kiemelni nem tudok, mert minden alkalom más volt, és másféle feltöltődést, lelkesedést és lelki megújulást jelentett, amiért méltó módon talán sohasem fogok tudni hálát adni. Zoltán atya papi pályáját jól ismerem, hiszen hosszú ideig azonos plébánián élünk, nemcsak a papunk, a cursillos atyánk, hanem családi jó barátunk is, aki részese volt minden örömünknek és nehézségünknek egyaránt.

Cursillos szívvel és ésszel Őt azért tartom meghatározó személyiségnek a cursilloban, mert az apostolság beszédében megismert „4B” módszer legsikeresebb alkalmazója és megvalósítója. A barátkozással számtalan embert vezetett el a keresztségig, majd a teljes keresztény életig. Nagyon sok, és egyre több katekumen van azokon plébániákon, ahol szolgál. Idén júniusban már a katekumenjei, akiket nemrég keresztelt, Egerben cursillót végeztek. Itt ismerhették meg a keresztény közösséget, nem csak a beszélgetésekből, hanem megélhették az igazi befogadás és elfogadás örömeit is. Megújulás, a minél teljesebb keresztény élet megvalósítására ez a leginkább járható út, így nyer igazi értelmet a cursillo. A közösségben, a közösségért végzett szolgálatokat Zoltán atyától tanultam, most is úgy gondolom, hogy oly módon tud majd megrajzolódní egy minél teljesebb kép a jubilánsról, mint cursillos papról, ha munkatársaim közül is néhányan elmondanak egy-egy történetet Zoltán atyáról.

Kedves Zoltán atya! Mi is hálát adunk a jó Istennek, hogy papja lettél, hogy hűséges szeretettel szolgálod. Köszönjük ezt a több mint 20 évet, amit cursillonak ajándékoztál. Soha nem mondtál nemet egy újabb feladatra, ha valami módon időt tudtál szakítani lelkipásztori tevékenységed mellett. Még a nagy betegségből éppen lábadozva

is eljöttél velünk Péليفöldszentkeresztre. Áldjon meg Téged az Úr, őrizzen meg hűségben, egészségben, szeretetben elkötelezett papjának a cursilloban is. Imával és szeretettel a Téged ismerő, veled szolgáló cursillisták nevében:

Maróti Gabi

Elköteleződés...

Még főiskolára jártam, mikor egy péntek esti hittanon Zoli atya megkérdezte: nem gondoltam-e arra, hogy jó lenne jobban kötődni az Úr Jézushoz. Már vártam ezt a kérdést, bár nem voltam egészen meggyőződve arról, hogy nekem is menni fog. A cursillon való részvételt szinte kötelezővé tette Zoli atya, s az egyetlen dolog, amiért igent mondtam, hogy ő is ott lesz. A cursillo fantasztikus élményt, és örök feladatot adott nekem. Kegyelmekek sorozatát kaptam, és kapom azóta is. Krisztushoz való tartozásom valóban megváltoztatta egész életemet. Eleinte nehezemre esett egy-egy könnyebb megoldás helyett a keresztényt választani, különösen, „ha a megdobnak kővel, dobd vissza nagyobb!” elv feladásáról volt szó. Férjemet is így kaptam, a házasságomat is Isten színe előtt kötöttem, és komolyan is gondolom, hogy nélküle nem működik az életünk... Ide vezetett Zoli atya meghívása és elhívása a Cursillo-ra. Köszönjük!

Kissné Tóth Zita, Kiss Zoltán és az apróságok: Zita, Csenge, Katica, Virág

A közösség megtapasztalásának öröme

Ha Zoltán atyáról kérdeznék, az első kép, ami eszembe jut: rákosszentmihályi bemutatkozása. Jó értelemben teljesen felforgatta a világot néhány hét alatt. A szentmisek után a padok között sétálva szólította meg a jelenlevőket, a templom ajtóban kezét fogott mindenkivel, és a nevét kérdezte. Karácsony előtt mézeskalácsot sütött az aszszonyokkal, s az éjféle mise után osztogatta mindenkinek egy-egy jókívánság kíséretében. A legnagyobb egyházi ünnepek úgy

váltak a közösség igazi ünnepévé, hogy a szentmise után agapéra, közös beszélgetésre hívta a résztvevőket. A finom gulyást vagy pörköltet nem vendéglőből hozatta, ő maga tette fel főni már hajnalban, a szentmise alatt János bácsink őrizte, és kevergette, így lett éppen készen délre.

A közösség építés, az olyan közösség, „ahol ketten-hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” – ez volt minden törekvése. Számos rövidebb-hosszabb kirándulás és zarándokút nagyon sok ember barátságát, közösségbe épülését jelentette. Ezután hívott meg sokunkat cursillora. Isten szeretetének megtapasztalása a keresztyén közösségben mindannyiunkra nagyon nagy hatást gyakorolt, megváltoztunk, megtanultuk, hogy hogyan rangsoroljunk, válasszuk ki életünkben, hogy mi a fontos, és mi kevésbé. Így lehettem én is már több, mint tíz éve cursillista, s munkatársként szolgálattal a cursilloban. Zoltán atyát olyan embernek ismertem meg, aki nem prédikál mást, mint ahogyan saját maga is cselekszik. Hiteles, jó pap, akinek fontosak a rábízottak.

Adjon Neked a jó Isten erőt, egészséget, lelkesedést, hogy minden törekvése, amelylyel Krisztushoz akarsz kapcsolni sok-sok embert, megvalósulhasson!

Pálvölgyi Éva

Igazi pásztor...

Horváth Zoltán atyát a Kassai téri Szentlélek templomban ismertem meg, ahol káplánként szolgált. Ekkor költöztünk Zuglóba, nem ismertünk senkit, nagyon örültünk, hogy lakásunkhoz közel van a templom. Amit így, ismeretlenként láttam, az Zoli atya aktivitása, lelkesedése, igazi közösségteremtő és minden korosztályt megszólító személyisége volt. 2001-ben a cursillo elvégzése után kerültem közelebb hozzá, Maróti Gabi többször hívott munkatársnak, Zoli atya pedig mindig a cursillót vezető atyák egyike volt. Ugyanebben az évben helyezték el őt, először Rákosszentmihály-

ra, majd Újpestre, de a cursillos hétvégék élménye erős közösséget jelent. Távolról figyeltem munkáját, az ő elképesztően pörgős, mindig újrakezdő lendülete, gyors döntései nyomán elinduló és megvalósuló tervei, aztán a betegségét elfogadó, és ez által megújuló hitének mélysége csodálattal, tisztelettel töltött el, és arra ösztönzött engem, hogy napi fohászaimban mindig kérjem számára Isten megtartó kegyelmét. Az ima láthatatlan köteléke mélyen összeköt vele, és tudom, hogy ő is számon tart. Igazi pásztor a nyájának, számomra ez akkor és abban nyilvánult meg a leginkább átélhetően, mikor templomunk búcsúján, Pünkösdkor a Kassai téren vendégeskedett. Nevemen szólítva – és biztos vagyok abban, nemcsak nekem – nyújtotta áldozáskor a Szentséget. Mélyen megérintett az a közösség, amit mi katolikusok átélhetünk az Oltárszentségben. Hálát adok Istennek Zoli atya életéért, és kérem áldását további életére, szolgálatára.

Földes Mária

Könyvajánló!

FERENC pápa: Nyitott ész, hívő szív. Új ember kiadó, Bp., 2013.

Ferenc pápa négy lelkigyakorlatos beszédsorozatát elmélkedhetjük végig a kötetben.

*

Henri BOULAD, SJ: Globalizáció és önazonosság. Omega füzetek 26. Korda Kiadó, Kecskemét, 2013.

A kis füzet a világszerte ismert egyiptomi jezsuita atya európai körútján tartott előadásából tartalmaz válogatást.

Felhívás!

Újságunk a ti írásaitoktól lesz „színes és pompás”. Ezért kérjük, osszátok meg örömtöket velünk, küldjétek rövid élménybeszámolókat, tanúságtételeket, híreket kiscsoportos találkozóitokról, ultreyáitokról az alábbi e-mail címre: velkatalin@freemail.hu

RÉGIÓK ADATAI ÉS RENDSZERES TALÁLKOZÓK

Bel-budai régió

Szent Kereszt Templomigazgatóság, XII. Táltos u. 16.

Kiscsoportok és ultreya váltakozva kéthetente szerdánként,
a meghirdetett időpontokban

Megyeri Attila: megyeri.attila@citronut.hu

Észak-budai régió

Széphalmi Jézus Szíve Plébánia, II. Kossuth L. u. 13.

Ultreyák negyedévenként, külön meghirdetve

Marosiné Váradi Andrea: marosineandi@gmail.com

Belvárosi régió

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia, V. Március 15. tér 2.

Minden hónap második és negyedik csütörtökén,
az esti 6 órás mise után, váltakozva kiscsoport és ultreya

Rébay Lajos: rebaybt@yahoo.com

+36-20-931-6600

Észak-pesti régió

Újpesti Katolikus Kultúrház, IV. István tér 14.

Minden hónap első hétfőjén, este 6 órakor ultreya

Bernolák Béláné, Melinda: berolak35@freemail.hu

+36-20-450-0292

Kelet-pesti régió

Budapest-Rákosszentmihály, Szent Mihály Plébánia, XVI. Templom tér 3.

Minden páros hét hétfőjén, este 6 órakor kiscsoport a plébánián. Negyedévenként ultreya, külön meghirdetve.

Maróti Lászlóné, Gabi: maroti.gabi@gmail.com

+36-30-338-4248

Rákosmente régió

Budapest-Rákocsaba-Újtelep, Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia,
XVII. Szabadság sugárút 39.

Minden páratlan hónap utolsó szombatján, de. ½ 10-12 között ultreya.

Telek Mihály: telemihaly@t-online.hu

+36-30-514-0961

Zugló

Herminamezői Szentlélek Plébánia Közösségi Ház, XIV. Kassai tér 34.

Minden hónap első és harmadik hétfőjén, este 6 órakor ultreya

Földes Mária: foldes.maria55@gmail.com

Pintér István: pinter963@gmail.com

TOVÁBBI CURSILLOS PROGRAMOK A 2013-AS ÉVBEN

81. férfi Cursillo: 2013. aug. 29. – szept.

1. Budatétény

Rektor: Bozi György

bozi.gyorgy@interware.hu

06-30/330-8785

85. női Cursillo: 2013. szept. 5–8.

Budatétény

Rektor: Korai Pálné, Szandra

szandikorai@gmail.com

06-30/582-7500

Lelkigyakorlat: 2013. okt. 11–13.

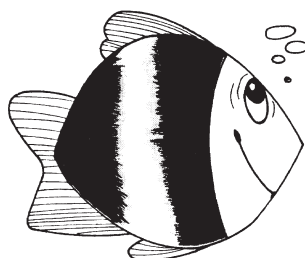
Budatétény

Lelkivezető: Székely János atya

Jelentkezés:

Velencei Kati: velkatalin@freemail.hu

06-20/426-2716

Cursillo Titkárság
1051 Bp. Hercegprímás u. 7.